

kunde trænge ind, hvor Sæden laa. Derfom det ærede Medlem ikke veed, at naar Bandet kommer fra nedan op i Salmen, laar det igjennem, saa har han ikke den Erfaring, men saa maa han tillade, at vi Andre have den, det er slet ikke nødvendigt, for at Bandet kan trænge ind, at der er Gul paa Taget. Den Mand, hvis Sæd tog Skade, fik den ikke forfikkret, det var min egen Faders Sæd, der tog Skade. Jeg vil ikke sige, at han just kom i nogen Ulykke derved, men saaledes var det rigtignok den Gang. Det er saa længe siden, at det passerede, at de private Assuranceelskaber endnu ikke vare komne i Gang. Man havde den Gang kun Bygningsassurance og ikke Løsgreassurance. Det ærede Medlem var ikke den Gang kommen med sin Assurance.

Formanden: Da der, skjøndt der er stillet Endringsforslag til nærværende Behandling, i Virkeligheden ikke foreligger noget andet Spørgsmaal, end hvad der allerede er blevet forhandlet ved Sagens 1ste Behandling, saa henstiller jeg til ærede Medlemmer, om de ikke kunne begrænse deres Deltagelse i Debatten noget mere, end hidtil er slet.

Winther: Det forekommer mig, at det, efter den Debat der har fundet Sted, viser sig, at der er en stor Uenighed om, hvorledes Forholdet paa Landet bedst ordnes; derimod har jeg ikke hørt, at Noget har havt Betænkelighed ved allerede nu at vedtage en Lov af dette Indhold for Københavns Bedkommende. Vi have desuden vedtaget en lignende særskilt Lov for Købstæderne; hvad er da naturligere, end at vi nu vedtage en Lov i den Form, som er foreslaet i et Endringsforslag, saaledes at den kommer til strax at gjælde for København? Vi kunne jo saa ad Måre komme til at ordne Sagen for Landets Bedkommende, saa kunne Forholdene have Klarer sig noget. Jeg vil dog blandt Andet gjøre opmærksom paa, at dette Lovforslag er saa summarisk, at det virkelig ikke vilde være heldigt, om det blev indført for Landet. Man maa huske paa, at der er stor Forskjel paa den Skade, som sker ved Øvrighedens Foranstaltninger, og den, der sker tilfældig ved Uvedkommende. Den ene Slags Skade forekommer det mig, at det Offentlige maatte erstatte, men den anden er Noget, som jeg synes, at man kunde lade de Private om, ligesom man i det Hele lader de Private selv se, hvorledes de kunne for Betaling til Assuranceelskaber skaffe sig sikrede mod, hvad der sker ved Tilfælde. Jeg tror ogsaa, at de fleste Assuranceelskaber ligefrem have en Bestemmelse om, at de ikke erstatte den Skade, som sker ved Øvrighedens Foranstaltninger, i det Mindste er det Tilfældet med det Selskab, for hvilket jeg er Formand, og som dog tæller cirka 40,000 Medlemmer. Man ser altsaa, at der er Forhold, som ikke ere tilstrækkelig klarede til, at

man kan vedtage det foreliggende Lovforslag. Der næst vil jeg sige, at der er saa Assuranceelskaber, som give sig af med at assurere Luxusgjenstande. Kunde det nu ikke ogsaa være nødvendigt ved et Lovforslag som dette at sætte en Grændse for Erstatningspligten med Hensyn til Luxusgjenstande i en Del af Landet, hvor de allerfleste af Beboerne ikke have Luxus, men kun enkelte af dem, og hvor maaske Luxus er allerstørst der, hvor Jattigdommen er størst ved Siden af den. Det er dette, som allermeget affrækker saa Mange fra at gaa ind paa dette Lovforslag. Der er virkelig flere saadanne Fordringer, der kunde stilles til Loven med Hensyn til den Klarhed for Landets Bedkommende, som burde være tilfæde, og som synes mig burde lede os til at indskrænke os til i Må at ordne Sagen for København og lade Fremtiden sørge for Landet.

Justitsministeren: Den ærede sidste Læver anbefalede, at man skulde nyde det foreliggende Stof i smaa Dosis; man var begyndt med Købstæderne, nu skulde man tage København og tredie Gang kunde man da tage Landet. Jeg veed ikke rigtig, hvor det ærede Medlem vil have de saakaldte Flækker ind, om disse skulle være forbeholdte til sjerde Gang (Winther: De gaa sammen men Købstæderne!). Nei, det gjøre de netop ikke; Flækkerne ere nemlig undergivne den Lovgivning, ogsaa paa dette Omraade, som gjælder for Landet, for saa vidt der ikke gives en speciel Bestemmelse for Fläckernes Bedkommende; dette er ikke slet i den paagjældende Lov for Købstædernes Bedkommende, og deraf følger, at de Bestemmelser, som der ere givne om Erstatning for den her omhandlede Skade, ikke komme Flækkerne til Gode, og det er med særligt Hensyn dertil, at det foreliggende Lovforslag er affattet, saaledes at det kommer til Anvendelse ogsaa paa Flækkerne. Jeg veed ikke, om de ærede Forslagsstillere, der ville have Loven indskrænket til København, have været opmærksomme derpaa, at deres Forslags Vedtagelse vil have til Følge, at Flækkerne fremdeles blive stillede i Klasse med Landet, og at der altsaa paa dette Omraade bliver gjort en visstnok i Forholdets Natur faare lidet vel begrundet Adskillelse imellem Købstæderne og Handelspladserne. For Øvrigt kan jeg for mit Vedkommende ikke Andet end betragte denne Sag for at være uddebatteret; jeg tror ikke, det er muligt at fremsføre noget Argument, hverten i den ene eller i den anden Retning, som ikke allerede tidligere er gjorte gjældende, og jeg kan ikke negte, at det er mig en stor Tilfredsstillelse, at denne Sag har været Gjenstand for en saa grundig og udtømmende Behandling, som jeg tør sige meget sjældent bliver saa smaa Lovforslag til Del som det foreliggende. Jeg skal derfor for mit Vedkommende indskrænke mig til ganske kort at resumere, det vil sige, kortelig antyde, hvad det er